

אֵת שֶׁנֶּחֱדָר שָׁבֹת הַלְכוֹת שָׁבֹת תוֹסֵפֶת שָׁבֹת עַמּוּנָה צַח

סבילותיהם ברשות הציגים והכרזת גם ביניהם בפעילות ועידתו יחד
 מותרים לסלול' ה' לזה נגללו הסתגלות נאסרו חידו ונתפרסו ואפילו
 במידת חזרו להתירו וראשון :

ר ספנה חזר לשלול בכולה אפילו היא יותר מכית סמנים
 רחשיבה מוקפת לדירה (וע"ל סימן ס"ז וסוף סימן ס"ב)
 כמאה לדור תחתיה הוי רשות היחיד (י) אף עליה כמאה לזפתה
 (יז) אין מטלמלין אלא בר' אמות אם היא יותר מסמנים :

ה (יב) בכל (יג) עושים מחיצה בכלים ובאכפות בין של ערב לבד כגון של חבלים או של שתי לבד כגון קנים נעוצים בארץ ומותרים עד סאתים אפי' ליחיד ביישוב ובלבד שלא יהא בין חבל לחבירו ובין קנה לחבירו שלשה טפחים ואפילו בבעלי חיים (יד) ובלבד שיהו כפותים ואפילו באנשים שעומדים זה אצל זה (יז) בפתח משלשה ואפילו כשהם מהלכים חשובים מחיצה וכניהם רשות היחיד (טו) והיא שלא ידעו שהועמדו לשם מחיצה ואפילו אי מהם יודע אמור ואפילו אם לא תודיעם שעושה מחיצה עתה אם קרוב ודבר שידעו כגון שעושה מהם מחיצה פעם אחת לא יעשה מהם (טז) מחיצה עוד :

¶ אם באו מתחילה שלי ידעת אף על פי שאחר כך הרגישו אין לחוש :

יש מישאומר (יז) שלא יעמיד אותם אדם שהוא רוצה להשתמש במתיצה זו אלא יעמיד אותם אחר שלא לדעתו :

כג"ה ואין לעשות מחיצה של בני אדם רק (ח) בשעת הסודך ובשעת הדחק ואם שבת דבר אחד בראשית הרבנים ויחד עליון להוליד אם י (וע) תינוקות איבדו הדבר בלא מחיצה מלגשות מחיצה של בני אדם (כ) ואיבדנו גדול (כ"ו בשם שבולי הלשון וס"ג וס"ה)

ח פרוץ מריבת על העומד אמור א"כ כל פרצה מהם (כא)
פחותה משלשה טפחים :

ז (כב) פרוץ כעומד מותר בין בשתי (כג) בין בערב ובלער
שלא יהא במקום אחד פרוץ יותר מעשר אבל עד עשר אמות מותר
מפני שהיא כפתח :

אם עשה צורת פתח אפילו לעירצה יתירה מעשר מותר ואפילו לא נעץ אלא ארבע קונטרסין בר' רוחות ועשה צורת פתח על גביהן מותר והג' מילי בתוך ומכאן שיש בהם דמיון אבל בבקעה לא מהני בשביל הרוחות

שם נ"ב במכתב ועמ"ל : ( ) אף עליו דבפנייה היא נשיית
לדירה ואחריו כה נוד ארסין מחלחל וזו אף על גבה ר"הי נמורה :
(יא) חן מטלטלון ואף תחמיה בטלה מתורת דורה כ"ב כשי"ה-א"ש
והטור כ"ח ומנ"א : (יג) ככל עושין מחלצה עמי' תר"ל כ"י דאין
נכון לעשות מחלוצות מיריעות של פשתן אע"פ ששקל בויטב שלא תטור אותן
הרות דומין דמנחין ולחו אדעתיה וה"ל מחלוצה שאי"ה יכולה לעמוד דרי"ה
מחלוצה ע"ש מיכ"ה אשכנזי לדוקא התם שמושה סוכה גשכעת הימים הוא
דאיכא למיחש לכחי אבל ה"א שמושה לשבת א' לוח נ"ה כה . ובס' שצ"ו
הבוא הא"ר כ"א הרוקח שצ"י דדור המדבר ששעננים היו מקישים אותם
משיב מחלצה ללא גרמי מחלוצות של בני אלם ע"כ

* וְקָסָה זֶהָא בִּסְרִי כִּיכָר מֵעֵבְרִין חֵי' דְּיוֹשְׁבֵי גְרִימִין
אִין חוֹדְדִים לְהֵם אֵלָא מִפְתָּא בְּתֵיבָם וּפְרִיטֵי דְהֵיִינוּ
קָוִישׁ עַל הַרוֹקֶה

יוצאי אוהלם ופרץ מחנה ישראל שסיו צריכין ליקד כפנות לאחוריהם
 ואיך היו עושין אותם שהיו בראש המחנה בשבת שהיה רוחם המחנה ג' פריס
 ומשני כיון לפתית ע"פ ה' ויגנו כמאן דקביעו דמיו ולפ"ל ה' לרוקח קשה מאי
 פריך דהא ביון העגנים חסוכין מחילה היו הוא כד"א כדרי' סס' ששית
 אלא דלא תארי מחילה והעגם כמ"ס התו' דף כ"ב דאזיזה שאינו עשו
 בידי אדם אחרין ביה דאמו רבים ומבטלי מחילהא ע"ס : (יג) בכל
 עושין מחילה [עפ"י דהשלוח חסנה ה' דשגז וכפור וגידול וחלח לא הוי
 תחילה לפי שהם ניומחים ואינם מתקיימים עס"י ספ"ג ל"ז] :
 (יד) וכלכד שיהיו כפותים הכ"ח פירש דמ"ס בעינן כפותין שלא יהא
 מחילה שאינה יולתה לשמוד ברוח מ"יוה דניידי תמיד והמ"א תתה על זה
 דמ"כ אדם המהלך לא יהא מחילה דנייד ולכן התב דהסעם דבעינן שיהיו
 כפותין כדי שלא תתרח ומיירי שעותדים במקום פרוז שאין לו כחה לקוסרה
 ולכן לא בעינן באדם שיהיה כפות דאין אדם הולך מתקומו אלא לפורך אבל
 משום הא דנייד גו' לא כה כיון דהוא ניד מרזונו ומעצמו ולא דמי לענש
 איננות שהרחח מנייד ולכן מקרי מחילה גרועה עכ"ל המ"א והשע
 מדבריו כללורה דהא דמארינן מחילה שאין יכולה לשמוד ברוח מזיו אינה
 מחילה הינו אפילו אם הוא באופן שדיון לא נתבטלה המחילה מכה נידיתה
 שעלין הוא גבוה יע"ט מ"ח לא מקרי מחילה וכ"ס סתמת לאון

הש"ס והפוסקים וחכיו שפ' * קשה על מה שזאת לחקן קשיא ומי
 שיא' לדפיכנו גמי תהני והוא ודלוי שאין גמי עומד במקום
 ח' אלא האכלה ונדע איך ויחלך ע"י הרוח וגם לפי מה שנהגים לחקן
 שחיות על ידי אכלה במ"ס ס' ס"ג סכ"ו והאכלה הוא נידד על ידי רוח
 תצוה ואפ"ה מהני ואמר דלכ' כתב דנרדק שגמיה לא יעטל ע"י הרוח לבד

פירא דגם התנ"א מורה דע"ז ארבעין חציות שאין יכולה לעמוד ברות מצוה הוינו כשהמחילה נכתבה ע"ז רק שבא לרחות ולומר דלדע וכתמה דנידול
 מעצמה לא בכלל בכלל הא מחילה שאינה יכולה כ"ז דאם היו גם הם בכלל זה א"כ גם אדם המהלך לא יבא נאשם למחילה כיון דנידול ולפעמים יתבטל
 המחילה על ידי מה שאולך נע וכד אלא וודאי דאם אינם בכלל זה כלל אלא דעיקר הטעם בזה הוא בשביל שלא תכרת ויבאדם דלא שייך זה לגוף ב"ה :
 (יד) בפחות חצ"ט ואע"פ דסחם אדם הוא רחב אמה וא"כ ראוי להחיר בעומד מרובה על הפרוז מ"ה הרי רגלי בני אדם הם בקנים בעלמא ואינם
 דבוקים זה בזה ולכך צריך שלא יהיה ביניהם פחות מנ"ט מ"א דלא ככ"ח [מיהו מה למשעל מדברי חנ"א דלפ"י כשעומדין זה כנגד זה נמי בעינן שלא
 יהא בין אחד לחבירו ג'ט דהא אין הרגליים דבוקים זה לזה והם בקנים דעלמא הוא מנומנם דלדרכה כשאינם דבוקים יותר יש להחיר אף ביותר מנ"ט דלא
 אין בין רגל לרגל ג'ט כמ"ס רס"י ש"א דדוקא בשלככים ולא כשעומדים ואמרין לבד ובצירף הרגליים הוי עכ"פ ערך ג'ט ויותר ויש להחיר אף כש"ס ד"ט
 בין אחד לחבירו] : (טו) והוא שלא ידעו דלא הוי המחילה הנעשית בשבת דהוי ג'ט אבל אם הם יודעים הוי מחילה הנעשית בחוץ ודינו כמ"ס ס"ג
 מ"א : (טז) מחילה עוד ואם אדם אחד יכול לעשות מהם מחילה הוי ספק כ"י : והטעם ששם ירמיו ב"ה והוי המחילה הנעשית בחוץ :
 ואפילו אם הוסיפו בפעם א' והוא מהלך בניהם מרמישים עשושה לשם מחילה מנ"ט בשם התנ"י * מיהו התנ"י מיידי באופן אחר דהיינו שאם יעשה היקף של
 מחילה אדם בפעם א' ורובה לעשות מהם עוד בפעם אחר הוא דלא אכתי דלדלוי ירמיו ב"ה אלא דהתנ"א למד מדבריהם דה"ה נמי אם הוא מהלך בניהם
 נמי מרמישים מסתמא ואסור ובה למיטיב קוביא הרא"ש כתשובה שהקשה מהא מעשה דנחמ"י בדף מ"ד דלמה לא עשה באופן זה ולק"מ לפת"ש וכ"כ הט"ז
 ואע"פ דכ"י כ"ה דאם עשו מחילה שלא לדעת ואח"כ רגליהם שוב אין לתקן הוינו כש"כ עומדים במקום א' אבל כשהם מהלכים והוא מהלך
 ביניהם כל פסיקה ופסיקה הוי מעשה חדש ואסור * * ולכאורה קשה מהא עובדי דזיקי ברישיתא דמחוז דכה"י דעל רבא מני מדין א' קיציא ותי'
 ואח"כ א"תארא אעלניהו נחלי' בחור מחילות של בני אדם דמשמע דאף כלםם הליכום והוא מהלך ביניהם שרי מיהו ש"ה דגם בחלמא הוי
 הולכין סבב בני אדם ובתוכם הוי נכחים את הזיקי ולא הוי מרמישים מה כלל דה"ה לא הוי ידעו מהני אבל כשיש צורך בני אדם ואדם א' מהלך ביניהם
 מוכחי מלת ס"י : (יז) שלא יעמיד אותם כ"ז מה שמתה הפנ"א מהא דל"י עושה אדם את חבירו דופן לכופה כדי שאכל כ"ז כבר קדמו הלחם
 משנ"ה בזה הירש"א חולק על המחב"ס בזה : (יח) בשעת הליך ומכירתו לבית חבירו לא מהני ז' דהא בעינן עירוב עס' ס"ז ס"ה : (יט)
 תימך ת"ס הוי ויהם מבין מילוכן ומתכוונים לדעת עכ"פ שאין יודעין ש"כ"ד לאניפא ועס' ש"ח דאם אינו שם צריך למחות : (כ) וסיבאנא
 גדול' אבל סיבאנא קמן ודלוי עדדין טפי משיעשה מחילה של בני אדם : [דדוקא כשיש צורך תועלת ביה אלא חושבים כשתום כגון בחבליים דנ"ח דאף
 למעלה דה"ה א"כ במקום שאין שם ג'ט ביה שדחב כשתום הוי באורא בעלמא ונ"ח דאם שנים הקיפו בית ד' סאים ובחלמא עשו מחילה של חבליים
 להפסיק ביניהם שיהיה לכל אחד בית סאתים ס"ז בזה ב' ש' ג' נ' שהיו וכן התחתיים יהיה ביניהם פחות מנ"ט והעליון רחוק פחות מנ"ט ובה לא אחי
 אורא חכל העליון ושלמטה מתנה ומבטל לחכל העליון כיון שאין שום תועלת באור מחכל העליון שיחשב כשתום דלוי לענין שהזרק מר"ה לאור של
 מעלה מחכל העליון יסא חייב הא בל"ה הוי ר"ה מחמת מחילות החיובות ואי שיהא חותרים לטבול לאור שלמעלה מ"ט הא בל"ה שרי דאין כרחלית
 למעלה מ"ט וא"כ הוי באור דעלמא ונ"ט דלויא] * (כא) פחותה מנ"ט דהוי לבד : (כב) פרוז כעומד מותר בין בשתי ובין בערב
 בשתי הוא מלתא דפשיטא דמהני ובערב הוא איבעיא דלא איפשיטא והלשון אינו מדויק דלא בבין בן דרך למינתם מה שאינו פשוט ברישא וא"כ איפכא הוי
 ליה למיחני : (כג) בן בערב וא"כ אור למ"ה יותר מנ"ט אע"פ שהעומד מרובה לא מהני דהוי כיה אחיצה תלויה דלא מהני אלא גבי מים *
 ואם עשה למטה ג' חבליים פחות מנ"ט בין זה לזה והעליון הוא מפתח המים רחוק מן האמצעי אסור דלתי אורא אמצעי לעליון ואורא שמעליון עד
 לרקיע ומבטלין את החכל העליון * ואם מוקי את החכל הרחוק בפחות מנ"ט לארץ ונתעצמן לאחצעי פחות מנ"ט ומאחצעי לעליון ג'ט פחות הוי
 ליה עומד מרובה על הפרוז מ"ה רוחות עין בסחור * ואם עשה מחללת ד"ט למעלה ונ"ט אור וחכל ומן החכל לארץ פחות מנ"ט שרי דליכא למיחרי
 דלתי אורא דה"ה גיטא וה"ה גיטא ומבטל לחכל העליון כיון שהעומד שלמעלה הוא רחב מאור שבין העליון לאחצעי כ"ה בש"ס * ונ"ל ה"ה אורא
 דה"ה גיטא כ"י ה"ה כשהאור רחב יותר מן מחילה ויותר מזה מרובה על הפרוז מ"ה רוחות הוי עומד אבל אם הם פרוצים אלא שהם סתומים פ"ל יד
 לבד לא הוי עומד עכ"ל * וכתב חנ"א דמיידי בחב"ש שהאור רחב י"ח אמות וגדל הא' מ"ד זה והא' מ"ד זה והנ"ה באחצעי אור ח' אמות דזה הוי עומד
 מרובה על הפרוז משתי רוחות ובה לא שייך לומר דלתי אורא דה"ה גיטא ומבטל ליה דלא אחרנין כן אלא במקום שם האור הוא שייך למחילות ואנו
 פוסקים אותו לסתום כגון האור שהחכל העליון עד לרקיע לאור רשות היחיד עולה עד לרקיע וה"ה כשיש פירצה בחב"ש יותר מ"ט והעומד קנה
 באחצעי כה"ה גונא נמי אחרנין אחרת דה"ה גיטא כ"י אבל אור דעלמא שאינו שייך כלל לשבין לא אחרנין כ"ה א"ת אורא כ"י וכן כתבו התוספות
 ובש"י